

Timo Kinnunen
Särkiniementie 16 A 41
70700 Kuopio
Finland

Korvenkylässä

Olen yksi niistä jotka nykyisin kokevat matkailuun liittyviä asioita pelkästään virtuaalisesti. Ulkomailla ei ole nykyisellään paljoakaan mielenkiintoista – pilattua maisemaa ja ihan liikaa ihmisiä. Sydämettömyys on lisääntymässä, mitä kuvastavat brutaalit terroristi-iskut eri puolilla maailmaa. Varmaankin kaiken taustalla on raha ja voitontavoittelu. Tästä syystä jotkut terroristijärjestöt myyvät öljyä, ja toiset sysämettömät ja ahneet ostavat sitä. Eihän se juurikaan bensatankista enää huutele, ja haihtuu pakokaasuina ilmaan. Ei koira öljyn perään hauku. Miksi siis menisin ulkomaille. Vaikka löytäisinkin jotakin mielenkiintoista Suomessa, en mene itse paikalle, jos sen vain voi välttää. En ota sieltä sun täältä sadoittain huonoja kuvia, joissa sitten pälistelisi esimerkiksi kaikenkarvaisia korvenkyläläispallinaamoja. Korvenkylä *an sich* jää pelkkiä kyläläisnaamoja valokuvaillemalla tavoittamatta, ja niiden ahneus ei näy valokuvissa. Ylläolevassa kuvassa näette kenties merkittävimmän Korvenkylän nähtävyyden, eli niin sanotun *Sannin mökin* rauniot, jotka löytyvät läheltä junaradan tasoylikäytävää, läheltä Rauhan asemaa. Tuolla paikalla Sanni asuskeli, kunnes hänet työtyytettiin Rauhan mielisairaalaan. Kun hän siellä kulki potilaiden kävelyretkillä, ja näki pikkupokia, hän kihisi nyrkkiään pudistaen: ”*Mie salvan teiät!*” Siksi häntä sanottiin *Salvaja-Sanniksi*, ja mökkiä *Sannin mökiksi*. Kuvassa näkyvät rauniot eivät kuitenkaan ole alkuperäisen Sannin mökin rauniot, koska mökki oli tehty maalaamattomista vinolaudoista, ja kaikessa oli hät'hätää kokoonkyhätyn vahvaa tunnelmaa. Oli ne aikoja ne! Tästäkin kuvasta näkee millaisia korvenkyläläiset ovat juuri niinkuin he ovat. Kaikki vinksahaneet ja jälkijättöiset on ajettu aina jonkin hylätyn hiekkakuopan reunalle, ja pois silmistä. Onneksi korvenkyläläiset liittyvät minun nykyelämäni vain vähäisessä määrin, ja nekin muistot joita minulla heistä on, ovat mielipahan kyllästämiä. Toisaalta ne paikalliset kylänsankarit jotka minä aikanaan tunsin, ovat jo suurimmalta osin jo kuolleet – kuka alkoholin aiheuttamiin elintasosairauksiin, ja kuka taas punkeaan ylipainoonsa - kuka nyt mitenkään on kuolla kupsahtanut, ja hönkäissyt viimeisen, haisevan korvenkyläläishenkäyksensä. Todennäköisesti nuoret nykykorvenkyläläiset ovat melko tavalla samanlaisia kuin esi-isänsä; he ovat sellaisia matalaotsaisia tanopäitä, jotka osaavat vain auttavasti lukea. Kirjoittaahan heistä osaavat edelleenkin vain harvat, sillä he ovat korvanneet tämän puuttuvan taitonsa piirtelemällä ukokuvia jokaisen Valkamanrannan pukukopin seinään. No niin. Mitä taas minuun tulee, jokaisen on ihan pakko syntyä jossakin, ja käydä jossakin perslävässä koulunsa, mutta ei se velvoita mihinkään, eikä tässä tapauksessa minua ainakaan kiittolisuuteen. En ole korvenkyläläisille mitään velkaa, eikä minun ole tarpeen kuvata

heitä karamelliväreissä. Olen ollut huomaavinani, että *FaceBookiin* on perustettu useitakin *Korvenkyläkerhoja*, ja että ne tarjoavat siellä joitakin kuvia Korvenkylästä, mutta kuvat ovat joko huonoja, tai sitten vieläkin huonompia. On kuvattu liikennemerkkejä tai maantietä, tai mitä tahansa muuta joutavaa. Kaikenlainen kyläläisnostalgia on aina hieman kaukaa haettua. Jotenkin ärsyttää sellainen menneisyyden muistelu, jossa historia nähdään pelkästään miellyttävänä, ja ihmiset hauskoina ja empaattisina. Todellinen kuva itsestä ja kasvumaisemista on kuitenkin aina lähinnä huvittava vitsi. Kun sitten aivot on kustu pitkin maantietä, ja seliiliys painaa päälle, hoetaan, että ennenvanhaan kaikki oli niin kivaa että selkää särki. Korvenkyläläisten joukossa oli selviä paskiaisia, kuten vaikkapa lakankylänpojat, joiden vanhemmat olisivat saaneet mennä kapinassa. On totta, että jos haluaa elää kauan, ja mahdollisimman onnellisena, kannattaa suosiolla unohtaa ne kaikkein epämiellyttävimmät asiat ja ihmiset, ja koettaa ymmärtää ja antaa pahoille anteeksi. Tällä tavoin lakankylänpojat eivät suinkaan muutu miellyttäväiksi, mutta he jäähmettyvät suolapatsaiksi kuten *Lootin vaimo*. Marmorin veistetty pirulainen on ihan siedettävä. Kenekään ei siis kannata elää katkeruudessa, sillä onneksi suurin osa pirulaisista kuolee juoppudesta aiheutuviin, tuskallisiin sairauksiin, joista lievin on se, ettei kusi enää tule, ja vahvinkin jää ähkimään kusirännin ääreen, eikä mitään tule. Ei niin tipan tippaa. Tämän asian ajattelemisen lämmittää mukavasti. On myös hyvä muistaa se, että muualla maailmassa ihmiset elävät todella viheliäisissä olosuhteissa, ja ongelmat ovat aivan toista kertaluokkaa kuin täällä – joten kyllä me olemme sentään aika onnekkaita monessa suhteessa, ja meidän ongelmamme ovat sentään aika pieniä. Mutta joku *roti* siis pitäisi olla kuvien esillepanossakin, eikä laitta esille jotakin seinältä kuvattua, vääristynyttä kuvaa vanhasta kansakoulusta. Eihän siinä tarvita muuta kuin skanneri ja nippu vanhoja kuvia. Pelkillä tienristeysten kuvilla ei päästä kovinkaan pitkälle, tai sillä, että lataa pelkän kuvan nettiin, niinkuin kaikki sitten tietäisivät, mitä se esittää. Pahinta on aina juuri se, ettei esillepantuja kuvia selitetä mitenkään. Kokeilin minäkin muutaman viikon ajan ilmiötä *FaceBook*, mutta petyin siihen tykkäämiseen, sekä siihen, että kaikki vuorovaikutus oli julkista, ja että ystäviä ei voinut ottaa ilman, että otti samalla kymmenen muuta. Tuskalla ja työllä onnistuin hävittämään sieltä kaikki jälkeni. Loppupeleissä huomasin olevani niin sanottuja *vanhan liiton miehiä*. En kaipaa tuhatta ystävää, enkä toisaalta halua olla tekemissäkään oikeiden, lihallisten korvenkyläläisten kanssa, joita en edes tunne. Ajatelkaa vaikka sitä kaukaista mahdollisuutta, että lakankylän jätkät ja *lehdonpertti* lähettäisivät joka joulukortin, ja tunkisivat kylään ryyppäämään ja rälläämään. Ei onnistu! Olkoon siis tämä virtuaalimatka **Googlen** kuvausauton kyydissä enintään mitä voin antaa *Korvenkylä Boomin* käynnistämiseksi. En ole koennut tähän kaikkea mahdollista Korvenkylään liittyvää asiatietoa, koska sellainen on tylsää. Olen pikemminkin valinnut kerrontani tueksi vain sellaista kuva-aineistoa, jonka kuvaamien kohteiden kanssa olen ollut ainakin jonkinlaisissa tekemisissä. Tästä paatuneinkin korvenkyläläinen kyllä näkee millaisena muut hänet näkevät.

Elmolan talo

Työväentalosta hieman eteenpäin Rauhan suuntaan sijaitsee kuvassa näkyvä, kuutiomainen *Elmolan talo* (jota ei enää ole, koska se on palanut ta poltettu). Muistikuvani mukaan se oli aika tavalla samanlainen kuin Rauhan risteyksen luona sijaitseva *Kaivoukon talo*, jonka olen ympäröinyt palaneen *Elmolan talon* paikalle. Ei se nyt ihan samanlainen ole kuin alkuperäinen Elmolan huus, mutta heikommallakin korvenkyläläismielikuvituksella varustettu taatelintallaaja voi saada talosta ainakin suuntaa antavan mielikuvan. Siinähan se! Voisimme kuvitella kuinka **Elmola** astelee piereskellen kumeita aamupierujaan talon pihalla, ja kuinka tämä sitten menee äänekkäästi rykien sisälle. Avoimesta ikkunasta voimme vieläkin kuulla hänen tupakkayskintäänsä, kunnes hän panee radiotoosansa täysille, ja keskittyy urheilukisoihin. Korvenkyläläiset olivat jotenkin sairaalloisella tavalla urheiluhulluja, joka on hulluutta siitä pahimmasta päästä; ne olisi voinut oikopäätä työtyttöä Rauhan potilaiksi, ja päästä potilaat kylän asukkaiksi. Mitään eroa ei olisi huomannut! Korvenkylän alati kasuava kansa olisi minusta voinut rakentaa talon uudelleen, ja ylläpitää sitä siten kaikella pieteetillä, ja näyttää turisteille. Taloon voitaisiin kehitellä erilaisia tarinoita, ja vaikkapa kummitusjuttuja. Tarvittavat kummituksethan voidaan aina järjestää, sillä riittäisi, että talon liepeillä hiippailisi aina pari lakankyläläistä irvistellen rumasti pimeässä, ja valaisten naamaansa alhaaltapäin taskulampulla. Kyllä siinä jo heikompi hätkähtää kun lakankyläläinen avaa leveän, raa'annäköisen suunsa, ja alkaa huutamaan, tai vain muuten mesoamaan. Sinne voisi järjestää oikeita kummitusseminaareja, ja ufoseuroja, joissa näytettäisiin topattua lakankylän jätkeä, jonka lasisilmät kimaltelisivat tähtilamppujen valossa, ja jonka saumoista tupsahtelisi ajottain pölyä sahanpurua. Näytettäisiin myös ufon laskeutumiskohtaa, eli Kurensuon peltoaukealla olevaa saostusallasta. Kurssien huipentumana olisi tutustuminen *Elmolan talon* säilyneeseen liiteriin, ja lopuksi laulettaisiin yhdessä *Elmola-laulu*. Tämä korostaisi ja juhlistaisi aina *Elmolan talon* syvämerkitystä kyläläisten sielunmaisemassa, ja saisi nämä tuijottelemaan toisiinsa silmät kosteina, mahtavan nostalgian ja kotiseurakauden valtaamina. Lopuksi sitten laulaa heläytettäisiin *Kansainvälinen*.

Elmolan talosta on jäänyt jäljelle vain kuvassa näkyvä liiteri, joka on korvenkylän kaunaiselta kansalta jäänyt purkamatta. *Elmolan talo* sijaitsi liiteristä hieman oikealle, ja luultavasti palamisajankohdan voisi päätellä talon paikalla kasvavien mäntyjen koosta, tai laskemalla niiden vuosikasvaimet. En viitsi kuitenkaan niitä tässä laskea, koska tieto saattaa löytyä muutoinkin esimerkiksi suurteoksesta *Suur-Korvenkylän historia*, osa XVII. Valokuvaa sielläkään ei tosin ole, mutta teossarjan kirjoittaja **Uolevi Suur-Aivio** mainitsee lähdeluettelossa, että hänen setänsä olisi ottanut talosta kuvan laatikkokamerallaan, kun Korvenkylän ensimmäinen graffititaiteilija piirsi rakennuksen seinään sanan ”perse”. Kauan, kauan sitten.

Korvenkylän työväentalo

Korvenkylässä sijaitse edelleenkin *työväentalo*. En tiedä onko tuo alkuperäisessä asussaan, vaan onko sitä

saneerattu, mutta kyllä tuo minusta näyttää ihan samanlaiselta kuin ennenkin. Työväentalon ohi kulkevan tien nimikin on nykyään *Työväentie*. Kävin tuolla muistaakseni kerran tansseissakin, mutta kohtelu oli sangen koleaa, ja nuoren työväen lakankyläläinen käytös oli jopa uhkaavaa. Ei minulla ole työväkeä vastaan mitään, eikä kai lakankyläläisiääkään, mutta en haluaisi olla itse sellainen, tai ainakaan sentapainen, joita työväentalon eteisessä tungeksi silloin kun siellä kävin. Missään tapauksessa ei haluaisi asua niiden kanssa yhteistaloudessa, tai kommuunissa. En saanut kuitenkaan talolla käynnistäni sieluuni pysyvää vammaa, enkä nähnyt siitä painajaisia, mutta tulkoon vain tässä todetuksi, että tiettyjä, poliittisia jännitteitä oli tuolloin havaittavissa. Ei ole herrojen pennuilla asiaa työväen tansseihin! Kuva on kuitenkin kannattanut liittää mukaan tähän kertomukseen etuallalla kasvavien *sananjalkojen* vuoksi, sillä pelkästään niiden vuoksi kannattaisi paikalla käydäkin, jos noille seuduille sattumalta eksyisi. Olen usein ihmetellyt, mitä tekemistä työväentalolla on Korvenkylän tapaisessa kylässä, kun siellä ei ole koskaan ollut tehtaitakaan, tai juuri muutakaan teollisuutta. Sitävastoin talojusseja siellä on ollut aina, ja peltoaukeita on piisannut. Saattaa hyvinkin olla, että talon nimeksi tulee joskus *maataloustyöväentalo*.

Korvenkylän seurojentalo

Korvenkylän seurojentalolla ja **Korven honka** -seuralla on ollut suuri merkitys kylän urheiluhistoriassa. Seura masinoi kyläläisten osallistumisia Suomen Suurkisoihin, ja on sittemmin kunnioittanut oman urheilijansa, erään **Simanaisen** saavutuksia muistomerkillä, jonka näette ylläolevassa kuvassa kallion päälle asetettuna. Tämä **Matti Simanainen** voitti MM-kultaa 73-kiloisissa vuonna 1950. Korvenkylän kansakoulu järjesti talolla puutöiden opetusta, ja juhlasalissa pidettiin useitakin Korvenkylän kansakoulun joulujuhlia. Olin siellä kerran eräässä näytelmässäkin, jossa istuin keskellä näyttämöä suuri herätyskello kourassa, ja odottelin malttamattomana pukin tuloa. Närkästyin melkoisesti kun näytelmä jäi vähille aplodeille, kun taas joku hemmetin tonttuleikki kuperkeikkoineen ja kaatuilemisineen herätti katsojissa riemukkaita naurunpyrskähdyksiä, ja ne sentään olivat harjoitelleet aika vähän teknisesti pieleen mennyttä esitystään varten. Seurojentalolla järjestettiin aikanaan myös painikilpailuja ja tanssejakin, ja ainakin kerran muuan **Lasse Liemola** kävi siellä kiekumassa. Muistan kerrankin kun olin katsomassa painikilpailua, ja kuinka siellä muuan *jauho* paini jonkun toisen, samannäköisen miehen kanssa, ja muut pojat istuvat painimaton reunustalla, ja antoivat erälle *jauholle* ohjeitaan, ja kehottivat vääntämään. Tämä hikoili kovin, ja piereskeli välillä, mutta paini ei vaan edistynyt, ja selätyskin jäi saavuttamatta. Punottaen ja kovasti hikoillen tämä *jauho* sitten köpötteli takahuoneeseen. Salin viereisessä huoneessa kaupiteltiin uutta kolajuomaa sekä vanhempaa keltaista limonaatia. Itse join jälkimmäistä, ja kyllä sitä tuli juostua seurojentalon takana asialla varsin tiheään. No, paini ei ollut ollenkaan minun suosikkejani, ja minusta se on aina vaikuttanut hieman huvittavalta, kun isot miehet koettavat lähestyä toisiaan *takoapäin jenkoomalla*. Painissa on aina ollut mukana voimakkaita homoseksuaalisia latauksia. Melkein kaikki

rauhalaiset kuuluivat **Korven honkaan**, ja sen varsinainen suuruudenaika ajoittui siis lähinnä *Suomen Suurkisoihin*, joihin kaikki kynnelle kykenevät ihmiset Korvenkylästä ja Rauhasta osallistuivat. Tiedättehän ne suuret voimistelunäytökset stadionilla, sun muut. Seurojentalo on vieläkin varsin hyvässä kunnossa, ja sitä käytettiin pitkään erilaisten juhlien järjestämiseen, mutta tuskinpa enää sitäkään.

Jääsken osuuskauppa

Jääsken osuuskauppa oli kunnan vanhanajan kauppa, jonka vieressä oli aikanaan hevospuomi. Kuvassa näkyy mainittu kauppa ja siihen kuulunut varistorakennus. Enne sotia tämä oli Jääskessä sijainneet keskusliikkeet sivuliike, mutta kun Jääski (ja monet muutkin paikat) jäivät rauhanteossa naapurin puolelle, tuli Jääsken osuuskaupasta kummallinen jäännös, jonka nimi ei tuntunut liittyvän mihinkään. Kuka kumman Jääski? Minun muistini mukaan kaupassa ei myyty alunperin tavaraa valmiiksi pakattuna, vaan siististi puotipaperiin käärittynä, ja jauhot mätettiin jauholaatikoista paperipussiin, ja kahviakin myytiin alkuun raakoina papuina, jonka ihmiset brännäsivät kotona – jos heillä sattui nimittäin olemaan rahaa kahviin. Moni köyhä joutui ojentamaan maitohinkkiään, ja sanomaan pienellä äänellä: *vaikka sitten vähän maitoa!* Melkein kaikkea myytiin irtotavarana. Rakennus ei enää ole kauppa, eikä ole ollut sitä vuosiin. Mutta se on täsmälleen samanlainen masardikattoinen rakennus kuin se oli ennenkin. Muistan silti vieläkin elävästi, kuinka kerran nuori lättähattu, *Tossu* nimeltään, tuli kauppaan cowboymäisin elkein, sivuttaissuunnassa heilahdellen, ja urahti kauppiaille niinkuin yrmeä lännensankari: *pikkuboston!* Otti askin, ja keinahteli ulos. Niin se lähes alaikäinen siinä osti tupakkaa kuin mies. Vaikka muistan kuinka *jäntinseppo* sanoi *Tossusta*, että sillä oli *sekin* kuin aikamiehellä – näki sen uuden koulun suihkuhuoneessa.

Pellisenranta

Pellisenranta on entinen B-mielisairaala, joka sijaitsee Saimaan rannalla, liki Korvenkylää, ja jo kauan ennekuin se oli häviöön mennyt, aaltoili sen vainioilla teräinen vilja, ja niin päin pois. En tiedä kuka paikan nykyisin omistaa, tai edes sitä, mitä siellä puuhataan. Sen tiedän, että joku itämafiioso osti jossakin vaiheessa paikan, mutta jätti sen rauhassa rappeutumaan, ja tekeytymään. Minulla oli aikanaan kunnia olla siellä kesätoissa. Sinä kesänä Joutsenossa raivosi voimakas myrsky, joka kaatoi puita vähän joka puolella, ja Joutsenon kirkon hautuunmaa muistutti lähinnä mottimetsää, ja tuuli kaatoi suurelta mäntykankaalta kaikki puut. Olin myrskyn aikana töissä Joutsenrannassa yövuorossa, enkä uskaltanut lähteä kotiin, koska idästä saattoi tulla uusi myrskynpuuska, ja sähkötkin olivat poikki. Potilaitakaan ei voinut jättää yksin keskenään. Seuraavana päivänä kävin isäni kanssa autolla Joutsenon kirkolla, ja kuvasin myrskyn tuhoja kaitafilmille. Koska Joutsenon kuntaa ei enää ole, tuskin kukaan enää kyselee näiden filmien perään, tai vaatii itselleen niistä DVD -kopioita.

Valkamanranta

Liki Korvenkylää sijaitsee myös tienoon ainut kunnollinen uimaranta, *Valkamanranta*, jossa myös korvenkyläläiset ovat käyneet liottelemassa hiivasiemenen vaivaamia muniaan. Muistaakseni tämä ei ole kuitenkaan eteläranta, mutta voinhan minä erehtyäkin. Kai minäkin tuolla joskus olen käynyt uimassa, sillä sijaitseehan se melkein Tiuruniemen kainalossa, mutta Rauhassa oli ihan yhtä hyvä hiekkaranta, jossa rauhalaiset enimmältään kävivät uimassa. Potilaskoppien tihentynyttä, lievästi kusenhajuista tunnelmaa ei näet voita mitään, ja Valkamassahan ei ennenvanhaan vielä uimakoppeja ollut. On suoranaisten ihme, etteivät ne ole tontittaneet tätä aluetta kesämökkejä varten, niinkuin Suomessa on nykyään tapana. Koska uimakoppeja ei ennenvanhaan ollut, ei voinut katsoa arkana pukusuojasta, jos sattui olemaan bikinit jalassa, ja lauma lakankyläläisnuorukaisia hörnöttelemissä ja syljeskelemässä kopin ulkopuolella - ja se nyt on pahempi tosiasioille jos mikä. Muistan kun kansakoulussa järjestettiin Valkamaan hiihtoretki, joka hiihrettiin upihankeen, ja häijyimmät Lakankylän pahat pojat oli pantu puhkomaan latua. Että niiden luonto samalla hieman asettuisi, ja olisivat ainakin sen aikaa poissa pahanteosta. Valkaman rantaan liittyvä talvimatkailukin on minulle siis varsin tuttu asia.

Korvenkylän urheilukenttä

Korvenkylässä on myös se pakollinen urheilukenttä. Muistan lapsuudestani erään urheilutilaisuuden, jossa miehet juoksivat kuulemma *kunniajuoksua*, ja muuan **Sarkki** -niminen mies johti letkaa, ja miesletka lönkötteli sen takana hissukseen eteenpäin. Sisareni sanoi, että kukaan ei saa ohittaa **Sarkkia**, ja olen ihmetellyt tätä asiaa vuosikautia – etteikö muka saa ohittaa! E se nyt niin nopea sentään ollut, ja sehän oli jo aika vanha mies. Sehän lönkötteli niin hitaasti, että jopa minä olisin helposti päässyt siitä ohi, ja toiset vielä hitaammin sen perästä. Helposti se olisi siinä soitellut sitä iänikuista haitariaankin. Toinen tapaus liittyy siihen kun *naapurinmatti* juoksi kotiin urheilukentältä, ja muuan möllikän oloinen opettajatorpinpoika torppasi vierellä pyörällään, ja hoki: *Tommo, Tommo, revi persettä!* Se oli kai jonkinlaista leikinomaista kirittämistä, niin ajattelin silloin, mutta ”Tommon” naama oli lähinnä mustanpuhuva, joten muitakin selityksiä on toki olemassa. Kun Tommo suuttui, se alkoi punottaa ja mökötti puhumatta ja pukahtamata eteenpäin. Koulussa nämä opettajan pojat olivat alituisena miehiharmina, ja aina heittelemässä koiranpommejaan ja kiinalaisiaan. Mitäköhän niistäkin pojista tuli – varmaankin ihan tavallisia psykopaatteja, jotka kiusasivat heikompiin, kunnes heittivät lopulta haisevan henkensä tapellessaan muiden veljien kanssa siitä viimeisestä huikasta. Itse en pitänyt urheilusta, vaikka melkein kaikki muut siitä pitivät, mutta kävin minä, toki, kentällä järjestettyjä paikallisia kilpailuja katsomassa, kun ei ollut oikein muutakaan ajanvietettä, ja kisoihin pääsi aina lähtemään kotoa sen kummemmin siihen lupaa kysymättä. Ajateltiin, että urheilu on aina oletusarvoisesti positiivista. Siksi hemohessihiihtäjät saivat kaiken anteeksi, koska *doping* ei kyennyt viemään heiltä sitä positiivisuutta.

Siksi urheilijalla voi olla millainen luonnevika tahansa, kunhan vain tulosta syntyy. Hyvä urheilija voi olla vasta Suomeen maahanmuuttanut, mutta saa pikavauhtia Suomen kansalaisuuden, ilman odotusaikaa.

Kurensuo

Aikanaan Rauhan sairaala omisti valtaosan Kurensuon soisista peltoaukeista, ja koska niistä on vaikeaa saada yleiskuvaa maanpinnan tasolta, käytän tässä ilmakuvaa apuna. Alue oli melko laaja, peräti 95 hehtaaria – ja kaikki pelkkää peltomaata. Tästä näemme, että peltoaukean keskelle on rakennettu saostusallas, ja maantien ja Kurensuon välinen metsäkaistale on parturoitu puhtaaksi. Hakkuuaukion ja pellon välissä kulki kapea tie, ja sen varteen oli rakennettu viehättävä, yksikerroksinen maja, jossa pellolla työskentelevät potilaat ruokailivat, ja **Pimiän Topi** kokkasi heille sapuskat ja keitti kahvit. Näyttää siltä, että majaa ei enää ole jäljellä, ja puut on parturoitu siististi pois.

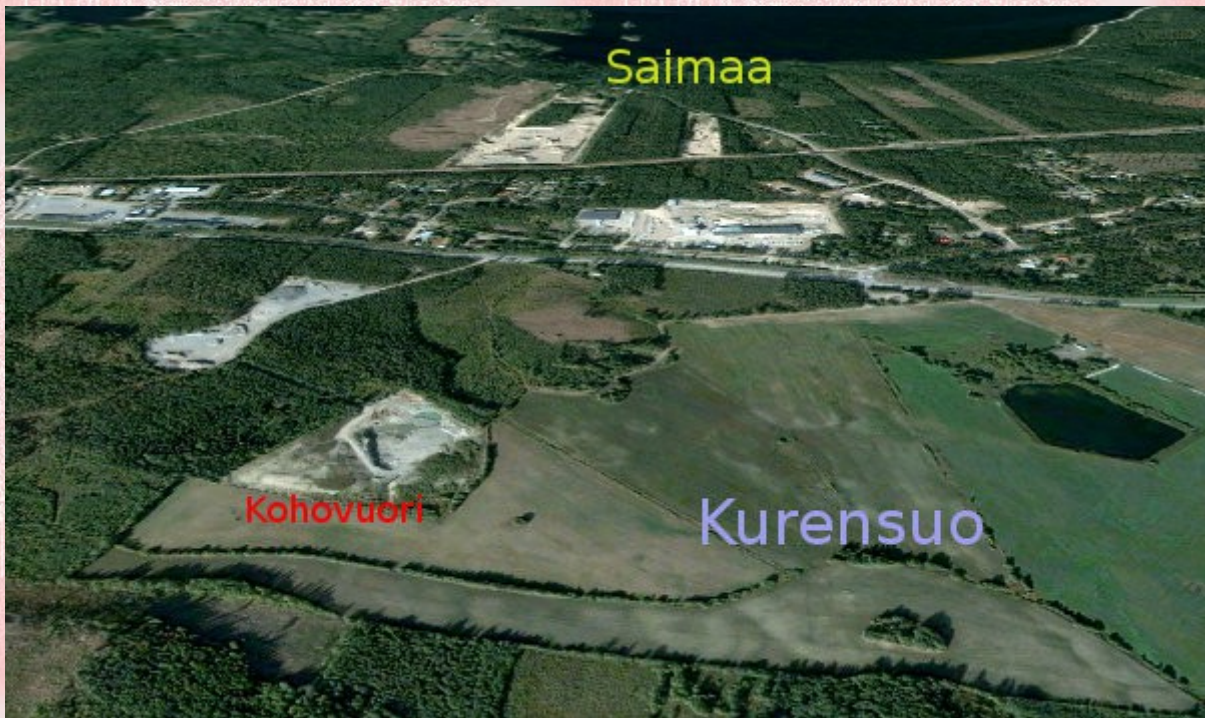

Ylläolevassa kuvassa Kurensuota tarkastellaan Vesitieltä, sillä se oli ainut paikka, josta Google kuvausauton keralla pääsi aukealle kunnolla kurkistamaan. Aikanaan aukea oli suota, ja kurjet käyttivät sitä levähdyspaikkanaan, ja niitä nähtiin pelloilla aina syksyisin vielä senkin jälkeen, kun ihminen oli suon kuivannut. En usko monenkään nykykorvenkyläläisen käyneen tällä tiellä, ja tällä nimenomaisella paikalla, vaikka he epäilemättä luulevat tietävänsä Korvenkylästä kaiken, ja käyneensä joka paikassa. Sivunmennen sanoen: korvenkyläläiset ovat erittäin kovia tanhuamaan, ja heidän ehdoton suosikkitanhunsu on *Antaa leuan valahtaa alas*. Se menee niin, että tanhuajat kiertävät tyhjää maalaustelinettä, joka on peitetty kankaalla. Tanssin tiimellyksessä telinettä peittävä kangas vedetään äkkiä pois, jolloin tanssijoiden leuat valahtavat alas silkasta hämmästyksestä. Toinen sangen suosittu leikki Korvenkylässä on *jyskäpää*, joka menee niin, että leikkijät jaetaan ensin pareiksi, jotka sitten juoksevat toisiaan vastaan kovaa vauhtia, ja tömäävät toisiinsa niin että pääluut rutisevat. Tästä syystä peruskorvenkyläläisen katse on niin tyhjän tuntuinen, ja niiden puhekin on jotenkin puuromaista.

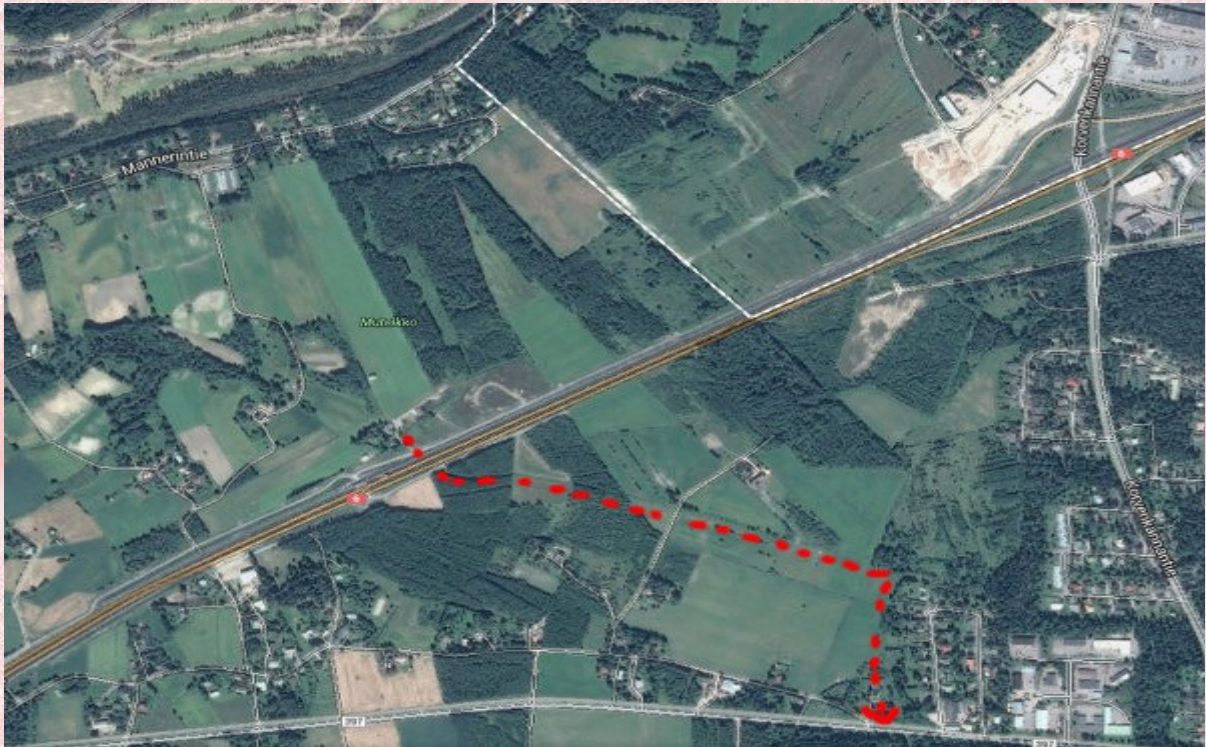
Uskoakseni kurjet palaavat Kurensuon peltoaukeille kun korvenkyläläiset ovat viimeinkin kuolleet sukupuuttoon, eivätkä enää seikkaile Kohovuoren rinteillä. Tuskinpa ne nykyään tuolla enää seikkailevatkaan, nämä korvenkyläläiset varhaisnuoret, sillä Googlen valokuva paljastaa armotta, että

”vuori” on hakattu paljaaksi, mikä näin talvikuvassa pistää oikein silmään. Tämä on aito korvenkyläläinen käsitys siitä, miten hoidella maisemia, ja järjestää puitteita seikkailuille. Sanotaanhan, että maisema paljastaa millainen ihmiset sielu on, ja se voi tässä tapauksessa olla ihan tottakin. Etualalla näkyy Kurensuon pellon keskelle kaivettu saostusallas, johon liittyy semmoinen juttu, että kerran saksalaiset turistit olivat ihan tosissaan menossa altaaseen uimaan, ja olivat jo pysyttämässä telttansa, kaivelemassa virveleitään, ja pukemassa ylleen uimapukujaan - kun lähistöllä asuva talonjussi kävi niille kertomassa, ettei allas sovellu uimiseen, ja ettei lammessa ollut ainakaan eläviä kaloja. Jos kyseessä olisivat olleet *ruottalaiset*, olisi hän varmaankin antanut niiden mennä, kun niin kovasti sinne halusivat uimasille, ja kalastaahan ne olisivat saaneet vaikka maailman tappiin. Vaikka tosin sanotaan, ettei se ruottalainen usko, vaikka miten koettaisi. Ja sanotaan myös, että haiseehan se *ruottalainen* muutoinkin, ja *dödön* kanssa kansinkertaisesti. Korvenkylässä tunnetaan osuva sanontatapa: *hetki hiljaa hengittämättä, ruottaisia tulee!*

Google Earth näyttää meille Kohovuoren kohtalon, eli sileäksi se on vedetty, ja viety ihan tuhkatkin pesästä. Pellolle on rakennettu saostusallas, jonka äärelle leiriytyi kauan sitten joukko saksalaisturisteja, ja he olivat kaikki menossa uimaan snorkkeleineen ja räpylöineen, kun lähitalon isäntä ryntäsi paikalle, ja valisti saksalaisturisteja lammen todellisesta olemuksesta. Kuvassa taustalla hämöttää Saimaa, ja maantien toisella puolella alkaa Korvenkylän taajama. Huomaa erityisesti tarkkaan parturoidut metsät, sillä korvenkyläläiset ja aholalaiset ovat tunnettuja ahneudestaan – jänhiäläläistä nyt puhumattakaan. Aikanaan Kurensuo oli kurkien pysähdyspaikka matkalla etelään, ja takaisin, ja kuvassa näkyvät pellot olivat ihan oikeaa suota. Kuvan alaosassa näkyy vihreänä pensaikkojuottina puro, joka yhtyy Imatralla Hallikaanjokeen, ja sitä kautta Vuokseen. Sillä tavoin maisemat liittyvät toisiinsa, ja muodostavat toiminnallisia ketjuja. Kuvassa näkyy (tuhotun Kohovuoren lisäksi) muutama vaalea maapläntti, joista on luultavasti kaivettu ahneuksissaan hiekkaa. Näillä operaatioilla on saatu rahaa ja ostettu autoja, joilla rillata kylillä. Jos täältä etsii vanhoja metsiä, niin turhaapa on työ, sillä niitä ei ole ollut nähtävissä vuosikymmeniin. Sitä vain ihmettelee, miten se ihminen osaakin hävittää ja tärvellä kaiken mihin vain koskeekin. Olettaisin kuitenkin, että tuskinpa nykyiset korvenkyläläiset osaavat kaivata menetettyä luontoa, sillä kun kasvaa jo pienestä ottamaan haltuunsa kaiken mihin ylettää, niin kadotetut paratiisit tuntuvat lähinnä hymistelyltä ja turhanaikaiselta sentimentaalisuudelta, tai viherpiipertelyltä.

Muteikko

Muteikko on pienen pieni osa korvenkylän laajoja peltoaukeita, ja senkin omisti aikanaan Rauhan sairaala, ja sen pinta-ala oli 25 hehtaaria. Muteikonrinne on nyttemmin rakennettu täyteen, ja siinä asuu pääasiassa entisiä rauhalaisia. Tai ainakin asui jossakin vaiheessa. Kuvassa näkyvä pelto on siis ollut Rauhan sairaalan omistuksessa, ja viljelyksessä, ja olen minäkin siellä kesäisin raatanut heinätöissä. Monina kesinä pakenin pitkin pusikkoja potilasköksää, **Pimiän Topia**, jota olin taas ärsyttänyt. Paikkaa ei voi suoraan näyttää ylläolevasta kuvasta, mutta tienmutkan kohdalla kasvavien puiden takana sijaitti suuri lato, jossa **Topi** teki köksäntöitään, ja murahteli ja naurahteli itsekseen hiljaista hullunnauruaan. Miestä oli syytä paeta, sillä **Topi** oli sellainen *raivohullu*, jos nyt sana sallitaan, ja minä taas hentoinen koulupoika. Joinakin sadekesinä tuo kuvassa näkyvä pelto liettyi niin, ettei sinne päässyt millään työkoneella, ja senvuotinen sato oli mennyttä. Peltoaukeiden takaa kohoaa Saareksiinmäki, joka nykykatsannossa on, tietenkin, vain pieni mäennyppylä. Koulupojan polkupyöräkatsannossa kyseessä oli liiankin jyrkkä mäki. Muteikosta ja sen liepeiltä saa alkunsa puro, joka kulkee Portsillan kautta, ja päättyy Hallikkaanjokeen, ja siitä Vuokseen. Syynä paikan vetisyyteen lienee Salpausselkä, jossa on varastoituna valtavat määrät pohjavettä, ja sitä pursuu tässä kohtaa pintaan kymmenien lähteensilmien kautta.

Lakankylä

Korvenkylän pikku erikoisuuksiin kuuluu *Lakankylä*, jonka melkein kaikki rakennukset *Lakan Fäbä* on ihan itse tehnyt, vaikka käyttikin apunaan paljon erästä timpuria, ja joka tunnettiin suurpiirteisyydestään. Tuosta vaan noin. *Fäbä* teetätti yhden rakennuksen kerrallaan valmiiksi, ja möi sen sitten jollekin halukkaalle ostajalle, ja aloitti taas uuden tuvan pykäämisen. Hän ei ollut kovinkaan huolellinen urakoitsija, sillä useimmissa hänen taloistaan sekä ovet -että ikkunat olivat enemmän tai vähemmän vinossa, mutta kyllä kai noissa asutaan vieläkin. Järjestävätköhän korvenkyläläiset *sight seeing* -kierroksia turisteille Lakankylään? *Nähdä lakankylä, ja kuolla*. Näe *Lakan kalteva talo*! Voitaisiin myös rakentaa paviljonki, jossa olisi nähtävänä mm. lasikoppiin sijoitettu, täytettyjen lakankyläläisnuorten juoksijaryhmä, ja suksisauvoilla piloille tökitty puhelinkaapelirulla, pino kivitettyjä ikkunoita, ja muuta senkaltaista rekvisiittaa. Olen kuullut kerrottavan tarinaa jossa kaksi lakankylän poikaa oli istuskelemassa ja syljeskelemässä tuvassa kun vaari kuoli kiikkustuoliin. Pojat ryhtyivät oitis tappelemaan siitä kuka saa vaarin radion. Aina nämä lakankylän pojat olivat nuhdeltavina opettajanhuoneessa milloin mistäkin. Tapahtumia saattoi seurata koululaisena, koska luokan seinässä oli reikä josta näki opettajanhuoneeseen. Useinhan se *mei tapekii* oli siellä, kuten eräs lakankylän pojista sanoi. Suosittelisin korvenkyläläisille Lakankylän perinteen elvyttämistä, sillä ei näitä yhdenmiehenkyläjä Suomessa nyt niin kovin montaa ole. Ja toisaalta: Korvenkylässä on niin perin vähän muuta nähtävää.

Fäbän viimeiseksi jäänyt talo

Ylläolevassa kuvassa on viimeinen *Fäbän* rakentamista taloista, ja sen ikkunat olivat sen verran vinossa, että näkyivät sellaisina aikanaan tielle saakka. Rakennuksen takana sijaitsi *Lakan* pieni betonivalimo. Rakennusta on valmistumisensa jälkeen korjattu, ja oikaistu moneen kertaan, ja siihen on laitettu kuvassa näkyvä siipirakennus, ja sen voikin sanoa nykyisin olevan sellaisessa kunnossa kun asuinrakennuksen kuuluukin olla. Kuvassa puutarhassa seisoskeleva ukko lienee talon nykyinen, ylpeä omistaja. Katsellee siinä eteensä, ja toteaa ylpeänä nurmikostaan: on siinä heinä poikineen! Eipä tiennyt tulleensa Googlen poikien kuvaamaksi!

Kulahtanut puutarha

Korvenkylässä on myös puutarha, mutta se näyttää kuvassa - sanalla sanoen - hieman ynnähtäneeltä, ja sen lasiruudut on kivitetty hajalle, aitoon lakankyläläiseen kansantapaan. Tai sitten ovat Portsillan pahat pojat olleet asialla. Vaikka en minä sillä sano – saattaa tuo lafka vielä toimiakin, mutta tätähän minä en

tiedä. Voihan kyseessä olla eräänlainen ilmastoitu kasvihuone! Tai sitten kyseessä on eräänlainen *stealth-kasvihuone*, jota ei tunnista toimivaksi kasvihuoneeksi, mutta joka ihan oikeasti on sellainen. Minähän teen tässä vain hypoteeseja, ja näyttäisi siltä, että viimeisiään tuo tuossa vetelee. Ilmassa on väkevää rappion tuntua...

Mannerin vesitehdas

Oppikoulua käydessäni ajoin päivittäin pyörällä *Mannerin vesitehtaan* ohi, ja se vaikutti tuolloin salaperäiseltä ja mahtavalta. Nyt se on lähinnä huvittava, tihruikkunainen lätiskö. En tiedä millaista vettä tuolla valmistettiin, mutta tuskinpa se *raskasta vettä* sentään oli, jota käytetään *raskasvesireaktoreissa*, ja atomipommien teossa. Olisiko tuo ollut sitten vissyvettä? En muista kuitenkaan koskaan juoneeni **Mannerin vissyä**, jos niikseen tulee. Mutta vesitehtaaksi tuota kuitenkin sanottiin. Ihan vähän matkaa vesitehtaalta Imatralle päin sijaitti tupakkapaikka, jossa vedeltiin joukolla röökkiä. Kaikki polttivat tupakkaa, ja tekivät tottuneesti tupakkimiehen valankin, jos vain joku sattui sitä pyytämään.

Korvenkylän kansakoulu

Syystä tai toisesta kasvantaviärit korvenkyläläiset ovat onnistuneet panttaamaan valokuvia vanhasta kansakoulusta, ja nettiinkin siitä on vuotanut vain pahaisia, vääristyneitä kuvia. Suoristin yhden niistä, ja yllä näet tuloksen. Siinä se on – se vanha kansakoulu, jossa tuli kärvisteltyä pari vuotta. Kaikenlaissi saatani sitä onkin. Muistan kun juuri ennen koulunkäyntini alkamista juttelin Rauhan poikien kanssa mm. äitini ammatista (sikalanhoitaja), ja pojat vedättivät minua mennen tullen. Että olinko syönyt tänään verilettuja ja eilen siansilavaa. Kun koulu sitten alkoi, nämä samaiset Rauhan pojat valistivat auliisti muita, että tässä se on se *sika*, tai *sianpoika*, ja osoittelivat minua sormellaan. Sitä lempinimeä sainkin sitten kantaa koko sen ajan jonka käydä junttusin tuossa haisevassa läävässä. Muutoin olisin ehkä mennyt amikseen, ja siitä suoraan leipään kiinni, mutta kuvittelin, että oppikoulussa olisi kivempaa. Turha luulo, sillä lempinimi seurasi sinnekin, mutta onneksi unohtui aika pian. Jos korvenkyläläiset olisivat olleet kaukaa viisaita, niin ne olisivat entistäneet vanhan puukansakoulun, mutta sitä niiltä on sentään turhaa odottaa. Mutta asiasta toiseen – ellei peräti kolmanteen. Niinkuin armeijassa laulu alkaa aina kolmannella. Tuntematon sotilas -teos ilmestyi vuonna 1954, eli en ollut vielä kansakoulussa, enkä osannut lukea. Tässä teoksessa mainitaan kuitenkin omituinen sana *suhna*, joka on suomalaistettu muunnos ja peräisin venäläisten suomalaisille antamasta haukkumanimestä *czuchoniec czuchonka*. Nimitystä käytettiin eritoten niistä suomalaisista, jotka toivat kaupunkeihin (kuten Pietariin) maataloustuotteita, esim. maitoa, voita tai munia. Tunnetuin *tsuhniin* liittyvä sanonta lienee jo **Linnan** käyttämä *suhnat marssii*, joka kuvaa äikeitä suomalaisia marssimassa läpi Karjalan laulumaiden. *Ryssä* taas on suomalaisten venäläisille antama haukkumanimi, ja tarkoittaa hiippalakkisia miehiä, joiden vyökin on tehty puimakoneenremmistä, ja jotka varoittamatta hyökkäsivät naapurimaahansa, ja eivät näyttäneet edes pyrkivän minkäänlaiseen kaupankäyntiin - päinvastoin - munista ja voista nyt puhumattakaan. Mutta sanalla *tsuhna* ei ole aina ollut negatiivista latausta, kuten voimme lukea vaikkapa *Suomettaresta* (1847, nro 3):

Tsuudilaisien salakummainen nimi pysyy vieläkin Venäellä kansan muistissa katkeamatta Altain vuoristoon asti; jokapaikassa heitä muistellaan yhtenä samana kansana ja ihmeitä heistä puhutaan. Venäen vanhoissa aikakirjoissa kutsutaan kaikkia Suomalaisia yhteisesti sillä nimellä, ja vielä nytkin muutamia kansakuntia Inkerin ja Aunuksen maalla ja Uuden Linnan (Novgorodin) läänissä. Muille Suomalaisille ovat Venäläiset nimen Tschud vääntäneet haukkumanimeksi Tshuhna, Tshuhonets, kukaties paljaasta alituisesta vihasta pian koko sillä aj'alla, kuin Suomalaiset olivat Ruotsin vallassa. Tämän vihan tähden eivät tahtoneet antaa' meidän Suomalaisille kovin hyvää nimeä "Tschud", jonka jättivät viimein tukkunaan pois, vaan oman puoleisiansa Suomalaisia paikoin niin nimittäen. Näitä Tsuudilaisia ymmärrettiin myös Scytin nimellä, jos ei kaikilta, niin kuitenkin muutamilta (joista Jordanes, Adam Vremensis *), ja ehkä Scytin nimellä ei lienekkään aina ymmärretty Suomalaisia kansoja, niin ymmärsivät Venäläiset nimellä Tschud aina vaan Suomalaisia, sekoittamatta siihen heimolaiskansojakaan, niinkuin Votäkeja, Tschermissejä, j.n.e. Tästä siis nähdään, ettei sillä nimellä ollutkaan epävakaisista merkitystä niinkuin muutamit ovat luulleet, johdattaen sitä sanasta [venäläinen sana], vieras, ja pitäen saman veroisena kuin barbarus. Moni lukioistamme tietää myös, että nimi Tschud ilman sitä johdetaan sanasta [venäläinen sana] ihme', kumma. Lieneekin se

oikeampi johto sekä sen vuoksi, että Tsuudilaisia mainion noituutensa ja muun taitonsa ja tietonsa kuin myös ihmeellisten jäännöksiensä tähden on pidetty ihmeen kansana.

Muistan kuinka noina jo unholaan menneninä kansakouluainkoina *variksenpekka* (se rauhanvaris) näytti minulle maantiedon kirjasta ryhmäkuvaa, jossa seisoskeli lähituntumassa joukko hassusti pukeutuneita, vanhanaikaisilta näyttäviä ihmisiä. **Variksen Pekka** supatti minulle, että *kato ... tässä ... tässä on Timon sukulaisia samassa kuvassa*. Niinpä niin, ja kuitenkin: jo noihin aikoihin tiesin, että **Pekka** itse oli geneettisesti paljon lähempänä Vjatkan läänin votjakkeja, tai puoliryssiä kuin minä - jo sukunimestäänkin päätellen.

No, vanhaa Vanhaa kansakoulua ei enää ole, ja sen paikalle on rakennettu joku hoitokoti, tai joku vastaava. Kuvassa näkyvät männyt saattavat olla vanhan kansakoulun ajoilta, mutta olleet tuolloin paljon pienempiä. On surullista, ettei vanhan kansakoulun paikkaa ole merkitty mitenkään, mutta tässä on kysessä varmaankin korvenkyläläinen muistamattomuuden perinne, jolle selittäjänä tekijänä on

kyläläisten alkoholisimi, ja varhainen dementiataipumus.

Ylläolevassa kuvassa näkyy vanhan osuuskaupan paikka. Se sijaitsi pienellä mäennyppylällä ihan siinä vanhan kansakoulun vieressä, ja sinne kerttupullin lellipennut lähetettiin ostaamaan *viinereitä* opettajien kahvipöytään. Normaalisti oppilalta käynti tuossa kaupassa oli kiellettyä (tai ainakin niin muistan olleen). Sopi sitä nyt tätäkin muistella, kun muistellaan kaikkea muutakin ihan hampaat irvessä. Nostalgiaa pitää näet olla. Mäellä oleva punaiseksi maalattu hirsirakennus lienee peräisin Tainionkoskelta, jossa se toimi juna-asemana.

Vanhan kansakoulun vieressä, ihan heti tien toisella puolella sijaitsi ennen Husun talo, ja sen takana oli suuri, laakea kivi, josta laskettiin talvella suksilla. Nyt siinä on joku ravintolantapainen. Näin mikä tahansa historia häviää jäljettömiin, ja sitä on jälkikäteen ihan mahdotonta houkutella esille. Missään kun ei näe viitteitä siihen, millaiselta mikin paikka on joskus aiemmin näyttänyt. Nykyiset korvenkyläläiset katsovat tätäkin paikkaa ravintolan pihana, joka siinä on aina ollut, kunnes tulee joku grynderi ja rakentaa paikalle vaikkapa ratsuhevostallin tai jatsiluolan.

Minulla oli kunnia käydä aikanaan myös kuvassa näkyvää Korvenkylän uutta kansakoulua, joka oli tosin tuolloin hieman suppeampi. Ihan tuossa kadun vieressä sijaitsi opettajainhuone, ja kuvassa näkyvät suuret pystyikkunat kuuluivat voimistelusaliiin. En minä muistele kansakouluaikaani mitenkään erityisellä lämmöllä, sillä muut oppilaat olivat minun kannaltani lähinnä täysiä kuspäitä, ja sellaisina he ovat mieleeni myös jääneet. Miten monta kertaa ne pahoittivatkin minun mieleni, enkä minä tehnyt niille mitään. Olen monta kertaa ajatellut mihin me kaikki olisimme voineet yltääkään jos olisimme antaneet muiden olla rauhassa, ja kannustaneet toisiamme. Tarjolla oli kuitenkin vain ilkeää naurua ja pilkantekoa milloin mistäkin. Opettajat tosin koettivat puuttua kiusantekoon, mutta epäonnistuivat surkeasti. Kerrankin *Purttukelli* kysäisi luokaltani: *ketä täällä sanotaan possuksi?* - Jolloin kaikkien rakkaiden oppilaiden sormet suuntautuivat minuun, ja ne hoilasivat kuorossa: *tuota, tuota!* Nimittely oli siis peritynyt vanhasta puukansakoulusta lähes sellaisenaan. Poikkeuksena tästä yleisestä kiusanteon linjasta olivat kenties vain Rauhan maatilan muut lapset, jotka vain aniharvoin osallistuivat nimittelyyn. Olisi saattanut käydä niinkin, että tyttöjä olisi alettu nimittää karjapiioiksi ja poikia hevos -tai autokuskeiksi. Muistan kun oppilalta kerran kyseltiin isän ammattia, ja kun tuli naapurinmaran vuoro, tämä vain punotti ja itkeskeli. Ventsa jatkoi vain asian tivaamista, ja sanoi työn olevan miehen kunnian, jolloin karhunmara sopersi hiljaa: *se-se-sekatyömies!* Koulun oppilaat nimittelivät melkein kaikkia muitakin joksikin, kun niillä oli siihen sisäinen pakko. Kuten tiedämme, korvenkyläläiset ovat itse kaikessa niin perin erinomaisia ja joka hiton asiassa maailmankuuluja. Melkein joka toinen niistä on teeveestä tuttu. Mitenkä äly loistaakaan heidän sierrettyneiltä kasvoiltaan. Korvenkylässähän se keksittiin se ruutikin, ja samovaarikin on tiettävästi sieltä peräsin. Seppä Hönäkäinen sellaisen kerran takoi. Myös ensimmäinen kuumailmapallolento olisi voitu suorittaa Korvenkylässä – oli näet pallot ja kaikki, ja taskubiljardi - mutta kun se kuuma ilma puuttui, ja sen mukana sitten kaikki meni mönkään. Ja onhan se niinkin, että minun kouluaikoinani melkein kaikki oppilaat olivan landepaukkujen pentuja, ja vain harvat edes keskimääräisen älykkäitä.

”Kaivoukon talo”

Kerrankin sattui, että muuan poika, joka asui lähellä Rauhan alikulkusiltaa, vajosi veljensä kanssa huonosti perustetun kaivon viereen syntyneeseen sortumakuoppaan, ja oli tukehtua. Palokunnan miehet onnistuivat tekemään kaivon sisäpuolelta reiän, ja pelastamaan molemmat pojat. Kun nuorempi poika sitten saapui kouluun muutaman päivän päästä, piti sillekin huudella: *kaivoukko, kaivoukko!* Niiden talo muistutti suuresti *Elmolan taloa*, ja siksi olenkin liittänyt siitä kuvan tähän juttuuni – jotta tietäisitte, miltä tämä kuuluisa, mutta nykyisin jo kadonnut *Elmolan talo* näytti. Sanottakoon tässä kuitenkin se, että tuonmalliset talot eivät olleet kovinkaan yleisiä, mutta olihan niitä siellä täällä, kuten Tainionkoskella *RadsOn* talo. Kuvassa näkyvä oikeanpuoleinen tie vie Korvenkantaan, ja siitä edelleen Tainionkoskelle. Se oli minun koulutieni oppikouluaikeihin. Vasemmanpuoleinen tie vie puolestaan Rauhan entiseen sairaalaan.

Oikeastaan ”Kaivoukon talon” omisti kelloseppä Heikki Apell, ja paikalla sijaitsi Tienhaaran tila. Ylläoleva kuva on näpsäisty vuoden 1955 -tietämillä. Tuolloin ”tiehaarassa” sijaitsi joku kioskitapainen, ja ilmeisestikin pihalla seisoskeleva miekkonen on itse Apell – pieresekellen siinä tyytyväisenä kuin Elmola ikään. Rautatiealikäytävä näkyy kuvassa hyvin.

Vesku pyrkii junaan, jossa äitee lähtee Saksaan

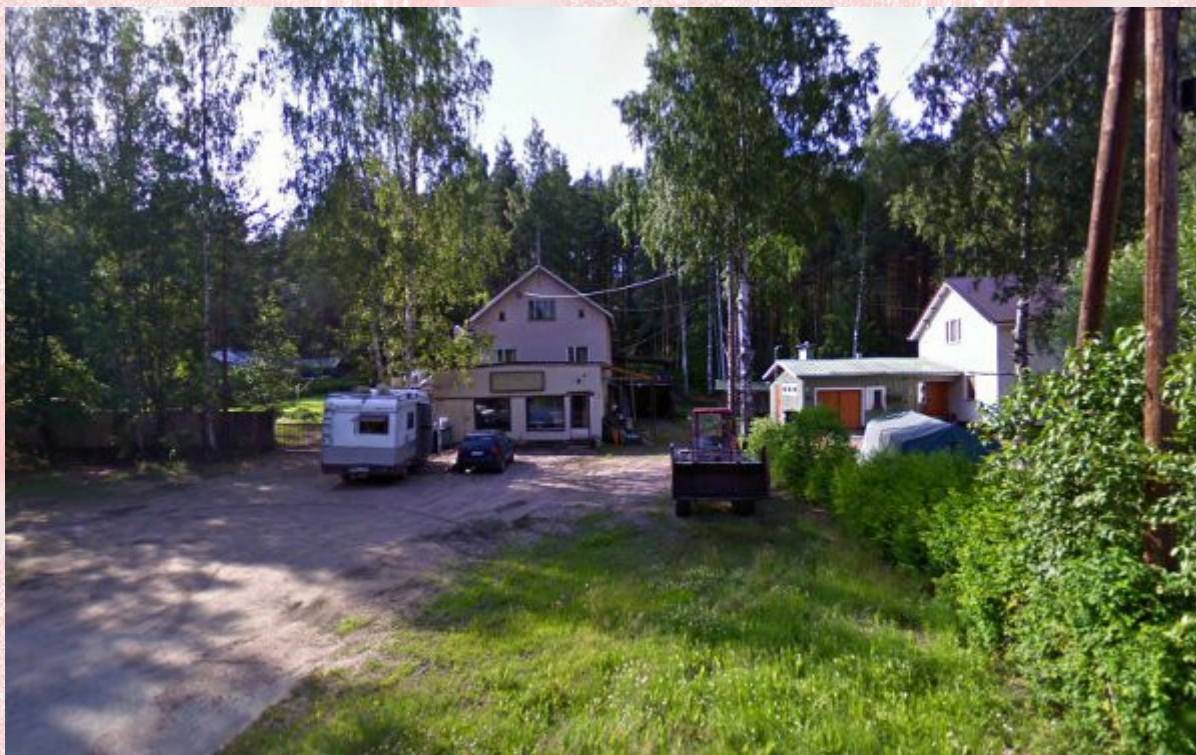
Ja sitten vähän tarkemmin tähän koulukiusaamisasiaan. Minua kutsuttiin siaksi koska äitini oli muutaman vuoden Rauhan sairaalan sikalanhoitajana. Rauhan nuorisorikolliset levittivät nämä nimitykset tehokkaasti korvenkyläläisten nuorisorikollisten tietoon. Nimittely tuntui samanlaiselta kuin nuoresta **Vesa-Matti Loirista**, joka roikkui junan perässä, kun äiti lähti sakemannin kanssa Saksaan, ja jätti pojan Ouluun. Katsokaa nyt, kun on pojalla naama väärällään, ja eläytykää hänen tuskaansa, jos osaatte. Empatiaa vaan peliin! Saatanat! Kyllä se korvenkyläläinen matalaotsakin osaa kun oikein yrittää! Sanottiin minua myös *mustilaispojaksi* -jota nimitystä en muutoinkaan oikein ymmärrä, sillä suvussani ei ole tiettävästi manneja. Kerrankin palatessamme luokkaretkeltä Langinkoskelta linja-autolla, tiuruniemeläiset pikkupimut oikein asettuivat tuijottamaan voileivänsyöntiäni, ja ne lauloivat kovalla äänellä: *mustalaiseks' olen syntynyt, mutt' ihmiseksi muuttunut!* Kun yrin vain jatkaa eväidensyöntiäni, ne katsoivat toisiaan merkitsevästi, nyökyttelivät päitään, ja supattivat keskenään: *sika syö, hyi, uff - katsokaa, sika syö!* Tai sitten sanottiin kuuluvalla äänellä: *sika haisee!* Minä en ollut valitettavasti yhdenkään opettajan lempioppilas, eikä minua lähetetty koskaan hakemaan Osuuskaupasta *viinereitä* - ja muutoinkin olin aina jonon hännillä kaikessa. Mitäpä sitä nyt kukaan meikäläistä puolustamaan! Nimittely loppui ja väheni oikeastaan vasta kun pääsin oppikouluun. Että siitä vaan kaikki sikäläiset taas kerran kutsuja lähettelemään luokkakokoukseen! Muistellaan sitten niin man perkeleesti! Ja sitten siihen suureen kysymykseen: olenko katkera tästä kaikesta? No, en ole, sillä koko koulunjälkeisellä elämälläni on ollut paljon suurempi merkitys kehittymiseeni ja pärjäämiseeni kuin konsanaan varhaisvuosillani. On ollut hyvä lukea vuosien varrella, että monet maamme eturivin taiteilijoista ovat olleet koulukiusattuja, ja sliti selvinneet paremmin kuin muut, ja ehkä juuri siksi.

Pullin talo

Pullin talo näyttää vieläkin olevan jäljellä. Sen viereen rakennettiin aikanaan opettajille pitkä rivitalo. Se on kuitenkin purettu jo aikapäiviä sitten, kun siinä oli kuulemma kaikenmaailman kosteusvaurioita sun muita. Rivitalon paikalla on nyt kuvassa näkyvä leikkikenttä tai puisto. On melko todennäköistä, ettei Pullin talossa asu enää sen alkuperäisiä asukkaita, mutta se on saanut armon jäädä, koska se on rakennettu kestävästi, ja on kunnollinen. Kyllä v-katto aina lättäkaton voittaa! Eräs Pullin pojista opiskeli itsensä kanttoriksi, mutta hänen ongelmana oli se korvenkyläläisillekin niin tuttu viina-veitikka. Valtsun kellarissa hän todisteli mielellään kaikille (jotka vain tahtoivat kuulla), miten hienoa musiikkia kirkkomusiikki oli. Kaikki myöntelivät, että hienoa on, hienoa on, ja sitten otettiin taas, kunnes asiaan palattiin uudellen, kun piti käydä taas kourulla. Korvenkylä ja Imatra olivat senverran raadollisia paikkoja, ettei niitä kulttuuri juurikaan koskettanut, ja kaikenlainen herkkys ja tunteilu olivat silkkaa paskaa.

Kulahtanut asemankauppa

Aseman lähellä sijaitsi kuvassa näkyvä rakennus, joka asettui kilpailemaan Jääsken osuuskaupan kanssa. Kauppa oli olevinaan moderni, ja siinä kävi etupäässä moderneja ihmisiä tyköistuvine takkeineen, mutta nyt siellä ei käy enää kukaan. Kauppiaiden tapa myydä tavaroita oli kuulemma tuputtava ja tyrkyttävä, ja ihmiset eivät sellaista sietäneet. Mene nyt sitten ja tiedä tuotakin! Mynnähtänyt on tämäkin puoti, ja puotipuksut ovat paenneet sieltä kaiken maailman tuuliin. Kukapa sitä nyt Korvenkylään jäisikään, jos sieltä vain pois pääsee. Ja jos sieltä joku onnistuu pakenemaan, ja vähääkään maailmalla pärjäämään, sopii sitä sitten ryhtyä tosissaan harrastamaan vanhojen kouluaikojen muistelua, ja muita nostalgisia pyrintöjä. Ja kuinka pieneltä tuo kaikki nyt vaikuttaakaan! Ja vähäpätöiseltä. Vaan enpä minä juurikaan tuossa kaupassa käynyt. Jotakin perin kummallista on siinä, miten nuo entiset kaupat tunnistaa aina, vaikka ne olisikin miten suurella pietteillä tahansa koetettu muuttaa omakotitalon näköisiksi. Entinen kauppa näyttää aina kaupalta.

Räikkösen ja Parkkarin baari

Koska Räikkösen baaria näyttää olevan vaikea paikallistaa, ja hahmottaa, käytän tässäkin apuna ilmakuvaa, ja joku noista punaisista rakennuksista ylikulkusilla jommallakummalla puolen sen on pakko olla. Kuvassa näkyvää aluetta sanotaan Vesivalontien risteykseksi, mutta ennen se oli yhtenäinen mäenkumpare, ja Lappeenrannan suunnasta tuleva tie kulki nöyrästi sen yli. Kouluaikoina muuan koulutoverini suunnitteli ihan vakavissaan tekevänsä *täydellisen rikoksen*, ja ryöstävänsä jonakin yönä Räikkösen baarin kanssa, mutta tekemättähän tuo vaan jäi. Ja taivaasta (tai siitä toisesta paikasta) ei enää tehdä ryöstöretkiä. Nyt tuolla ei liene enää mitään viemisen arvoista. Ei ollut silloin, eikä ole nyt.

Olen usein sekoittanut *Räikkösen baarin* ylläolevassa kuvassa näkyvään *Parkkarin baariin*. Muistan käyneeni siellä aikanaan, jo oppikoulussa ollessani erään Korvenkantalaisen tytön kanssa, ja tuolloin baarissa vetelehti usein ihan oikea *lättähattu*, ja sillä oli kaikki lättähatun elkeetkin. Sillä oli moottoripyörä, nahkatakki - ja kaikki! Sellaisen jos saisi pulloon, tai elätiksi! Vaikka kyllä minä etupäässä taitaisin nau'uttaa ja huudattaa sitä kunnolla, koska se nyt on lättähattujen osa, tämä kärsiminen.

Portsilta

Korvenkylän *sight seeing* -kierros voidaan lopettaa mainiosti Portsiltaan, joka näkyy ylläolevassa kuvassa nykyolemuksessaan. Mikä mitätön ojanpahanen! Tuosta nyt ei kannattaisi melua pitää! Poissa ovat kaikki sen ”rannalla” sijainneet matalat vajat, joissa köyhät asuivat. Kuvassa näkyy siltarumpu, jonka läpi *Port-joki* edelleenkin virtailee. Lopulta se laskee mahtavana kymenä *Port-mereen*, kuten niin hyvin tiedämme.

No niin, asiaan. *Port-joki* saa alkunsa Muteikon tienoilta, jossa Saimaa puskee vesiään Salpausselän harjun läpi. Lopulta tuo kurja oja laskee Hallikkaanjokeen, ja sitä kautta Vuokseen.

Todellisuudessa Portsilta oli paikka jota ei oikeastaan ollut oleassakaan. Edellisessä kuvassa näkyvien teollisuushallien paikalla oli matalia puuhökkeleitä - lähinnä kai vajaa tai varastomakasiinia muistuttavia kyhäelmiä, ja olenkin piirtänyt sellaisen muistiini perustuen. Kuvassa näkyy lisäksi lähinnä apinaa muistuttava poika, jonka kanssa minulla oli kyseenalainen ilo käydä Tainionkosken yhteiskoulua, jonne pääsivät kaikki hitaat ja oppimattomat, kuten myös minä. Talon piha oli täynnä kaikenlaista roinaa, mutta kai tätäkin joku saataisi pitää kartanona, sillä moni aikoi ja aikoi kartanon, mutta sai valmiiksi harakanpesän. Niin kutsutut *Portsillan jätkät* tappelivat kuulemma korvenkylän ja Rauhan *jätkien* kanssa. Kerrankin sattui kun *etoleeninhaki* ja *höksinpalli* olivat valmistautumassa yhteenottoon Portsillan *jätkäpoikien* kanssa, että *palli*, joka oli olevinaan *hakin* tukena, jättikin *hakin* ypyöksin seisomaan kun Portsillan pojat lähenivät tiiviinä muurina, ja vihaisen näköisinä, ja niin maittoi tie *hakillekin*. Tämä haki oli eräänlainen surullisen hahmon ritari, sillä vaikka kaveri oli tiukasti sisartensa tossun alla, niin kyllä sillä *jätkäporukassa* uhoa piisasi. Niillä oli isokokoinen koira, joka antoi *Hakin* retuuttaa itseään, vaikka olisi helpostikin pannut pojan ketoon. Minun oppikoulussa tuntemani Portsillan pojat olivat varsin munattomia, ja vaarattomia miehiä. Kyseessähän oli eräänlainen *keharien* kerho.

Mutta miten Portsillan kartano sitten liittyy Portsiltaan? No, eipä juuri mitenkään. Aikanaan Imatralla asunut kirjailija **Hilja Valtonen** ikuisti Portsillan kartanon *Kilroy sen teki* -tarinaansa, joissa muuan tyttö peri kartanon. Varmaankin **Valtonen** oli hyvinkin tietoinen siitä, ettei Portsillassa ollut sellaista kartanoa koskaan ollutkaan, mutta tiesi myös etteivät lukijat tätä tienneet, ja sehän ratkaisi koko asian. Kuvassa näkyy tarinan pohjalta tehdyssä elokuvassa kyseinen kartano, ja sen edessä seisova hevonen, jolla on kärjissään säkkilasti. Omituista siis sekin. Rakennus oli siis olemassa, mutta sijaitsi kokonaan muualla.

